

Vi ved eksempelvis, at mange handicappede ikke får den nødvendige støtte og opbakning til at fuldføre en uddannelse. Det betyder, at den handicappede ikke får den meningsfulde tilværelse, som han eller hun ellers skulle have haft, og at samfundet ikke udnytter de ressourcer, som gruppen repræsenterer, fuldt ud. I stedet tilbydes de handicappede mange gange at udføre et eller andet kedeligt rutinearbejde. Det mener vi ikke at vi kan byde vores medmennesker, og derfor er det også vigtigt, at vi får sat de handicappedes uddannelsesmæssige forhold på dagsordenen.

I det hele taget er vi jo i Dansk Folkeparti af den opfattelse, at der skal ske en prioritering af de offentlige udgifter til gavn for folk med lave indkomster samt de af vores medborgere, som er i en særlig udsat position.

Vi har indtil videre mødt lydørhed og forståelse for vores synspunkter hos regeringen, og det regner vi med fortsætter også i forhold til forhandlingerne om finansloven for 2006.

Jeg synes faktisk, at statsministeren i tirsdags holdt en god tale, en optimistisk tale. Det mener jeg også der er grund til. Men selvfølgelig – og det må jeg da have lov til at sige også her – undrer det mig, at statsministeren ikke berørte et område, som optager sindene blandt mange danskere: Indledningen på optagelsesforhandlingerne med Tyrkiet.

Jeg kan godt forstå, hvis den danske befolkning er sådan lidt forvirret over skiftende udmeldinger. Først svarer statsministeren døren i for Tyrkiet, og dernæst åbner udenrigsministeren den på vid gab. Jeg kan godt selv gå og undre mig lidt over det.

EU befinder sig jo i sådan en selvdråbt tænkepause. Alligevel træffer man beslutninger med vidtrækkende konsekvenser for det europæiske samarbejde. En optagelse af Tyrkiet vil også have vidtrækkende konsekvenser for Danmark. Foruden at skulle betale mere til EU må vi imødesee en betydelig indvandring fra Tyrkiet i kraft af EU's bestemmelser om arbejdskraftens frie bevægelighed; en indvandring, som ikke kan undgå at påvirke de beregninger, som danner grundlaget for hele debatten om velfærdsjusteringer.

Det nytter ikke at feje risikoen for en massiv indvandring fra Tyrkiet af bordet. Allerede i dag bor der 54.859 tyrkere i Danmark, 631 tyrkere blev familiesammenført til Danmark sidste år. Det er mere end en halvering i forhold til niveauet i 2001. Hvis Tyrkiet bliver medlem af EU,

vil tyrkerne får fri adgang til Danmark på lige fod med andre EU-borgere. I Tyrkiets østlige provinser viser meningsmålinger, at op mod 50 pct. vil være interesserede i at flytte videre til EU. De gjorde det i 1960'erne og 1970'erne, og der er ingen grund til at tro, at de ikke gør det, hvis de får chancen om 10 år.

Der er så rigeligt med begrundelser for at afvise optagelsesforhandlinger med Tyrkiet: Tyrkiets plads i Europa har historisk været aggressorens og besættelsesmagtens; Tyrkiets kultur stemmer på ingen måde overens med de europæiske folks kulturer; alverdens menneskerettighedsrapporter er fyldt med anmærkninger til Tyrkiet; i Tyrkiet må man end ikke nævne tyrkernes folkemord på armenierne i 1915; og for at sætte prikken over i'et så nægter tyrkerne at anerkende et af EU's medlemslande, Cypern.

Nu er optagelsesforhandlingerne så begyndt. I Østrig og Frankrig vil man gerne have en folkeafstemning om Tyrkiets optagelse. Det har Dansk Folkeparti jo foreslået her i Folketinget; at man blev enige om, at det gjorde vi også i Danmark, at man simpelt hen lovede den danske befolkning en folkeafstemning om optagelsen af Tyrkiet.

Forløbet med hensyn til Tyrkiet viser desværre EU's sande ansigt: Befolkningernes synspunkter er uvæsentlige. Den forkastede forfatning er ikke lagt i graven, men i kummefryseren til senere optøning.

Det er uværdigt og uacceptabelt, at man ikke tager befolkningernes bekymringer alvorligt. I Dansk Folkeparti ser vi det som vores fornemste opgave at tage befolkningernes bekymring alvorligt, også når det handler om EU, når det handler om terror, når det handler om velfærd. Vi vil søge og vi vil kræve indflydelse, som vi har gjort det i de forgangne 4 år, alene til gavn for den danske befolkning.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren. Jeg skal gøre opmærksom på, at der er en række af medlemmerne, der har bedt om en kort bemærkning. Jeg tror også, der vil være mulighed for, at flere kan tegne sig ind. Den første er fru Helle Thorning-Schmidt.

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Fru Pia Kjærsgaard ynder jo at beskrive Dansk Folkeparti som et socialt parti, men det at være et socialt parti kræver jo mere end bare, at man